

en eigenaardig van houding en beweging, fluweelachtig, zwierig of bont van vederen, naar eisch der soorten. Liefhebbers kochten dan ook gaarne zijne met sapverf bewerkte teekeningen voor hunne portefeuilles, twee stuks voor *f*50 tot *f*80. Maar Blijleven toonde zich met de hedendaagsche schilderkunst weinig ingenomen; hij kwam voor den dag met eenige groote namen uit de vorige eeuw, zoo maar door elkander, Vlamingen en Hollanders, Ostade, Rembrandt, van Dijck, Wouwerman. Die kenden de kunst, zeide hij, maar tegenwoordig was het treurig; de ridder Adriaan van der Werff was de laatste geweest, die nog eenigszins den roem der groote meesters had voortgezet. Mevrouw van Arken hoorde met belangstelling toe en vond hem toch wel een aangenaam mensch; hij wist zoo over alles mede te praten.

Leentje vertelde onderwijl aan Mientje, dat zij aan haar Amsterdamschen Lutheraan over het moffelen tot lid der publieke kerk geschreven had — zij correspondeerden door tusschenkomst eener getrouwde vriendin, — en de vrijer had geantwoord, geen bezwaar tegen dat gemoffel te hebben. De zaak was dus gezond en weldra, hoopte zij, zou hare verloving bekend gemaakt worden. Mientje luisterde met de meeste belangstelling naar dit verhaal, toen Leentje plotseling met den elleboog harer vriendin een gevoeligen duw in de maagstreek ontving, die haar een oogenblik verschrikt deed opzien. Maar met meisjesinstinct begreep zij terstond de bedoeling van deze hardhandige kennisgeving. „Kijk eens! daar komt iemand dien ik graag mag lijden,” las zij er uit, en waarlijk! ze bespeurde op eenigen afstand, zich door de steeds talrijker wordende bezoekers in de richting van het groepje een weg banend, den vaandrig Hofland, minzaam glimlachend, en den schijn trachtend aan te nemen, alsof hij zeer verbaasd was over de ontmoeting. Hij bevond zich in gezelschap van een jonkman van gelijken leeftijd als hij, in burgerlijk gewaad doch met een militaire houding, die hem, bij de familie van Arken aangekomen, verliet.

„Was dat Van Hogendorp, die daar wegging?” vroeg Blijleven.

„Ja, Gijsbert Karel” antwoordde de vaandrig. „Hij is blij, geen gardekapitein meer te wezen. Ik wou dat ik in zijn plaats was; de toestand van Oranjegezind officier wordt in den Haag voortdurend lastiger. Maar ik ben alleen militair en geen rechtsgeleerde tevens, zooals hij, die hier nu lustig praktizeert, in afwachting van iets beters.”

Hogendorp, toen vierentwintig jaar oud, begon langzamerhand de aandacht op zich te vestigen. Blijleven had, bij den boekhandelaar Wijnants, een door hem geschreven, pas uitgekomen werkje zien liggen: *Verhandeling over de noodzakelijkheid eener heerschende religie in den Staat*. De dokter had gehoord dat Hogendorps advokaatschap slechts ten doel had hem voor te bereiden tot het ambt van pensionaris van Rotterdam, waarop hij, door bemiddeling van zijn neef Jean François aldaar, veel kans scheen te hebben.

„Hij maakt ten minste druk het hof aan de Rotterdamsche meisjes,” zei mevrouw. „Maar wie de uitverkorene is, weet ik niet. De een zegt, juffrouw Groeninx; de ander, juffrouw Van Staveren. Ik ben benieuwd wie nog eens met hem gaat strijken.”